

Trajnostna izmenjava, petič

Dijaki drugih letnikov programa Gimnazija smo v nedeljo, 13. oktobra, pred šolo pričakali naše nove prijatelje z Nizozemske. Popoldan smo organizirali skupen izlet v Piran in se začeli spoznavati. Naslednji dan smo se v šoli po uvodnem delu razdelili v skupine in pričeli s projektnim delom. Obiskali smo Škocjanske jame, nad katerimi so bili Nizozemci še posebej navdušeni, saj takih naravnih pojavov v svoji državi ne poznajo. Dan smo zaključili z druženjem v

kavarni do večernih ur. Projektno delo smo nadaljevali v torek, popoldne pa smo se preizkusili v 'bowlingu'. Izkoristili smo mladinski prostor v Dolgi Poljani in si tam ustvarili še veliko lepih spominov. Sredo smo preživeli v vseh koncih Ljubljane. Večer smo nekateri preživeli na Školu, Otliskem oknu ali kje drugje. V četrtek je bil čas za realizacijo projektov, ki smo jih dokončali v petek. Zvečer smo naše tedensko delo predstavili staršem. Zadnji skupni večer smo preživeli

vsi skupaj in tako primerno zaključili čudovit teden.

V soboto smo se še zadnjič zbrali pred šolo in se v solzah poslovili od naših nizozemskih partnerjev. Tolažili smo se s tem, da bo kmalu tukaj marec in z njim naše ponovno snidenje. Nihče si ni predstavljal, da se bomo v samo enem tednu tako zblížali in ustvarili toliko lepih spominov. Nizozemski prijatelji so odšli navdušeni nad naravnimi lepotami Slovenije in Vipavske doline. Vse slovenske udeležence izmenjave nas je prijetno presenetilo, kako zagreto so poprijeli po igralnih kartah briškole.

Ana Petrič, 2. b

Delo z učenci OŠ Danila Lokarja Ajdovščina.

Skoraj okrogla obletnica

Letošnja izvedba izmenjave s partnersko šolo je bila še posebej dragocena, saj smo nizozemske dijake in učitelje s šole Sint-Maartenscollege gostili že peto leto zapored. Tako dolgotrajno sodelovanje nam je v ponos in obenem izziv: veseli smo, da smo s šolo spletli tako močne vezi in vsako leto iščemo nove načine sodelovanja na teme, ki so nam skupne ter pomembne tudi na evropski ravni in širše. Lani smo izmenjavo vključili v program Erasmus+ in tako prejeli tudi sredstva za sofinanciranje projekta.

Naša osrednja tema je tudi letos trajnostni razvoj. Dijaki so ves teden delali na konkretnih projektih, ki so jih sami zasnovali: ustvarjali so z učenci Osnovne šole Danila Lokarja, organizirali so izmenjavo oblačil, športni turnir, izdelovali smo eko čistila, pekli kruh in potico, posadili so gozdne sadeže in snovali predloge za bolj zeleno šolo ter občino.

V program smo na novo vključili tudi obisk Škocjanskih jam, delavnico 'Hear me' v ljubljanski Narodni galeriji in kolesarski izlet po Vipavski dolini.

Pomembna novost letošnje izmenjave je bila ta, da so podrobne predloge za projektno delo podali slovenski dijaki in ne učitelji-mentorji. Koordinatorji izmenjave smo bili letos tako še posebej navdušeni nad dobrimi idejami sodelujočih dijakov ter njihovim samostojnim delom. Seveda izmenjava ne bi bila mogoče brez motiviranih učiteljev in vodstva šole ter gostoljubnih staršev.

Koordinatorji izmenjave

Fotografska naloga v Ljubljani in prosti čas.

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST IN ŠPORT

EVROPSKA UNIJA
EVROPSKI
SOCIALNI SKLAD
NALOŽBA V VAŠO PRIHODNOST

Novinarske dejavnosti v programu POŠ sofinancirata Republika Slovenija in Evropska unija iz Evropskega socialnega sklada.

Teatro Trono na naši šoli

V znamenju tedna globalnega učenja in intenzivnih priprav na naše mednarodne aktivnosti smo konec septembra na naši šoli gostili gledališko skupino Teatro Trono iz Bolivije. Skupina nas je obiskala v okviru projekta Culpeer4change, in sicer na pobudo društva Humanitas. Umetniki, stari od 11 do 25 let, so za nas najprej uprizorili predstavo

na temo podnebnih sprememb. Kot sredstvo izražanja so uporabili glasbo, cirkuške elemente, pantomimo in čisto malo jezika. Navdušili so s svojo pristnostjo, mladostjo in umetniškim izrazom.

Po predstavi pa so za manjšo skupino dijakov izvedli še 3-urno delavnico. Z gibom telesa smo se spoznavali, se sporazumevali,

ustvarjali in risali podobe. Brez skupnega besednega jezika smo se našli nekje med človečnostjo, skupnimi okoljskimi problemi in umetnostjo ter se med seboj povezali na neprecenljiv način.

Staša Benko

Geografi v Koprskem primorju

Nekaj dijakov četrtil letnikov predšolske vzgoje se nas je 8. oktobra popoldne odpravilo na ekskurzijo. Spoznavali smo slovensko Istro. Geografske in kulturne značilnosti smo spoznavali preko referatov, ki smo jih dijaki predstavljali med potjo in na terenu. Ogledali smo si školjčiče v Ankaranu, strunjanski klif in druge znamenitosti.

Veliko zanimivega nam je povedala tudi profesorica Irena Šen Vitez. Videli smo, da ima naša obala kljub njeni majhnosti zanimivosti, vredne ogleda. Veliko smo se naučili in dobili zagon za nadaljnje učenje geografije kot petega predmeta na maturi, ki nas čaka ob koncu šolanja.

Ana Porok, 4. č

Na praksi po vsej Evropi

Dijakinje in dijaki programa Predšolska vzgoja se zadnja dva tedna v oktobru mudijo na Erasmus+ praktičnem usposabljanju v Vilni (Litva), Malagi (Španija) in Bragi (Portugalska).

V času, ko sestavljamo vsebine za Latnik, se ravno spoznavajo z delom v vrtcih, kjer bodo krepili svoje strokovne in osebnostne kompetence. Ko niso na usposabljanju, spoznavajo kulturo

in jezik države gostiteljice.

Po prvih informacijah se imajo odlično. Zaenkrat vsem pošiljajo pozdrave, več o mednarodni izkušnji pa sledi v naslednjih številkah.

Sofinancira program
Evropske unije
Erasmus+

Mlade učiteljice

KDO: Špela Jelerčič Bučinel, Špela Munda in Katja Pivk

DELOVNO MESTO: Mlade učiteljice v projektu Prva zaposlitev na področju vzgoje in izobraževanja 2019

Vključene ste v četrti krog projekta Prva zaposlitev na področju vzgoje in izobraževanja, po domače “Mladi učitelj”, ki vam bo omogočil opravljanje strokovnega izpita z vašega področja in vas pripravil na delo z mladimi. Vloga učiteljice je za vas precej nova. Kako se v njej znajdete in kako doživljate dijake? Se vam zdi, da so mladi in šola danes bistveno drugačni kot v času, ko ste bile same srednješolke?

Katja: V vlogi učiteljice se dobro znajdem, saj imam kar nekaj izkušenj s predajanjem športnega znanja predšolskim in osnovnošolskim otrokom. Delo z dijaki pa je zame novo in moram reči, da je precej zanimivo in razgibano. Ko sem aprila prvič prišla na šolo in začela s službo mlade učiteljice, je bilo zame ogromno stvari novih. Šolski prostori, profesorji v zbornici, delo z dijaki. Velik začetniški izziv so mi predstavljala vsa nova imena in obrazi. So me pa vsi zelo lepo sprejeli, zato je začetna “trema” hitro prerasla v delovni zagon. Kadar potrebujem kakšen nasvet, se lahko obrnem na mentorja prof. Severja oziroma povprašam znotraj aktiva športnih pedagogov, kjer mi z veseljem pomagajo.

Opazam nekaj razlik med časom, ko sem bila sama dijakinja in današnjimi dijaki. Predvsem kar se tiče hitrega razvoja tehnologije in uporabe mobilnih telefonov. Seveda ima to svoje prednosti in slabosti.

Špela J. B.: Ob začetku poučevanja v aprilu sem z veliko treme a hkrati zelo navdušena stopila novim izkušnjam naproti. Pod okrilje me je vzela mentorica Melita Lemut Bajec, ki mi je pomagala preskočiti marsikatero začetniško oviro in mi hkrati postavljala izzive, s katerimi sem pridobila prepotrebne izkušnje. Pri uvajanju so imeli ogromno in odločilno vlogo dijaki, s katerimi smo se odlično ujeli. Priznam, ni bila vsaka ura popolna, ni bilo vedno prijetno in preprosto. Vseeno menim, da sem z dijaki uspela navezati pristen stik, ki nam je kasneje omogočil izvedbo kompleksnih učnih ur, ki so mi bile kot mladi učiteljici v izjemen ponos.

Učne ure sem sedaj spoznala tudi s perspektive učitelja, vseeno pa sem hkrati podoživljala svoje srednješolske dni, ki pravzaprav niso bili tako zelo drugačni. Tudi sama sem bila dijakinja Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina in hodniki ter učilnice so mi še kako poznani. Nostalgичno sem se spominjala vseh skritih koticov, malih grafitov in celo starih plakatov, ki še vedno visijo na stenah nekaterih učilnic. Vsak košček šole je na dan prinesel nov spomin na enega lepših obdobij mojega življenja.

Špela M.: Ko sem prvega aprila stopila v razred, me je prevzelo veliko čustev, saj si nisem predstavljala, kako bo, tremo sem imela še vsaj dva tedna, dokler se nisem

privadila na 30 parov zvedavih oči. Mislim, da so me dijaki lepo sprejeli, zelo rada grem v razred in komaj čakam začetek šolskega leta, da bomo skupaj osvajali nove snovi. Začetni strahovi so kmalu izzveneli, ob strani mi je stala mentorica, ki mi je (in mi še) pomagala z nasveti, ko sem naletela na prepreke, prav tako so mi s svojimi izkušnjami in znanjem pomagali ostali učitelji, seveda sem se večkrat obrnila tudi na Katjo in Špelo, s katerima redno izmenjujem ideje. Deset let je relativno kratek čas za velike spremembe, mladi in šola se v tem času niso bistveno spremenili, mladi morda več časa preživijo na pametnih telefonih, vendar to ni nujno slaba stvar.

Poznamo vas kot profesorice angleščine (Špela J. B.), slovenščine (Špela M.) in športne vzgoje (Katja). Kaj ste še, kdo ste? Kaj vas veseli, kaj žalosti?

Katja: S športom sem povezana že od malega, zato poleg službe tudi večino prostega časa preživljam aktivno, v športnem okolju. Sem učiteljica alpskega smučanja in trenerka v domačem smučarskem klubu Javornik, v poletni sezoni pa trenerka v gorsko kolesarskem klubu MBK Črni Vrh. Zelo rada imam naravo, veliko zahajam v gore, poleti peš, pozimi pa s turnimi smučmi. Drugače pa živim na kmetiji, kjer se ukvarjamo s pridelavo mleka in mlečnih izdelkov. Dela tu nikoli ne zmanjka, zato večkrat ponudim pomoč pri raznoraznih opravilih. Ob deževnih dnevih pa rada spečem kaj sladkega.

Najbolj me žalosti to, da se dandanes mladi ne znajo/znajo več pogovarjati s prijatelji, si vzeti čas, da se obiščemo in podružimo v živo. Vse gre samo še preko internetnega kanala in socialnih omrežij.

Špela J. B.: Poleg učiteljskega poklica sem v prvi vrsti mama dveh čudovitih punčk Eve in Maje, žena ter nosilka družinske kmetije. Moj prosti čas je trenutno bolj izjema kot pravilo, saj mi ob koncu dneva ostane zelo malo časa in predvsem energije, zato je spanje trenutno na prvem mestu na spisku priložnosti.

aktivnosti. Če pa že najdem čas samo zase, zelo rada preberem kakšno dobro kriminalko, zaigram na klavir, spečem ekstra čokoladno torto, si ogledam enega od filmov o Harryju Potterju, skuham kaj še posebej dobrega ali samo dam svojo najljubšo glasbo na glas ter si malo izpraznim glavo.

Najbolj me veseli slišati pristen in iskren otroški smeh ter besede: “Mama, rada te imam.” Žalosti pa me, ko kljub trudu in trdemu delu ne uspem doseči cilja.

Špela M.: V svojem prostem času rada pečem, dobro jem in berem. Ker težko zdržim veliko časa na enem mestu, se rada odpravim na krajše ali daljše izlete. Svojo ljubezen do potovanja in dela z mladimi sem nekajkrat uskladila in poletje kot prostovoljka preživela na taboru v tujini. Veseli me ukvarjanje z živalmi, žalosti pa človeška objestnost, mesna industrija in pomanjkanje čuta za sočloveka.

Pravijo, da so spremembe gonilo razvoja in napredka ... So tudi edina stalnica v našem življenju. Kakšnih sprememb si želite na šoli in v družbi nasploh?

Katja: Želim si, da bi se mladi bolj zavedali pomena gibanja ter vsak dan namenili nekaj časa športnim aktivnostim. Pozitiven odnos do športa in aktivno sodelovanje pri urah športne vzgoje je že prvi korak k tem spremembam.

Špela J. B.: Spremembe so dobrodošle, niso pa vse nujno dobre. V svojih nekajletnih izkušnjah individualnega in razrednega poučevanja otrok in mladostnikov različnih starosti sem opazila nekatere spremembe v razmišljanju, ki pa žal nimajo ravno svetle prihodnosti. Življenje na družbenih omrežjih počasi postaja pomembnejše od realnega, dan se vrti le okoli uspeha objav v virtualnem svetu, kjer so najbolj cenjeni izumetničeni in zlagani profili, izgublja pa se otroška razigranost, radovednost in navihanost. Želim si, da mladi ne bi podlegli pasivnosti in bi se preselili nazaj v realni svet, ki še

zdaleč ni popoln, ponuja pa veliko priložnosti, da ga izboljšamo in tako prihodnjim generacijam damo boljši in lepši začetek.

Špela M.: Želim si, da bi v svoja življenja sprejeli več empatije in razumevanja ter ne bi narave jemali kot nekaj samoumevnega.

Najboljši nasvet, ki ga lahko daste dijakom za popotnico v novo šolsko leto?

Katja: Vsem dijakom v novem šolskem letu želim, da bi bili odprti za nova znanja, se dobro počutili v šoli ter s potrpežljivostjo in vztrajnostjo bili kos vsem izzivom, ki jim pridejo naproti.

Špela J. B.: Predvsem vam kot bivša dijakinja Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina svetujem, da si upate poskusiti nove stvari, naj bo to nov krožek, šolsko tekmovanje, sodelovanje na šolskih prireditvah (sama sem na primer na eni od njih spoznala svojega moža). Spoznajte nove prijatelje, pojdite na izmenjavo v tujino, organizirajte kakšno novo dijaško skupino, pojdite tudi na kakšen dober žur. Vse to je del dijaškega življenja. Uživajte ga in si ustvarite neprecenljive spomine.

Sedaj pa vas kot profesorica Srednje šole Veno Pilon Ajdovščina spomnim še na učenje, ki je seveda nepogrešljiv del vašega srednješolskega življenja. Znanje, ki ga dobite pri nas, vam bo v življenju prišlo še kako prav, četudi trenutno zanj ne vidite smisla. Zato izkoristite dijaška leta za pridobivanje izkušenj in znanj, kar vam bo pomagalo na vaši nadaljnji poti. Prepogosto se namreč zgodi, da prepozno spoznamo, da se zamujenega žal ne dobi več nazaj.

Špela M.: Premalo se zavedamo, kako srečni smo, da imamo dostop do kvalitetnega šolanja. Učite se zase, saj boste svoje znanje in večino prenesli naprej v življenje. Ovire, na katere boste morda naleteli na poti, naj vam ne predstavljajo mej, ampak izzive na poti do cilja.

Izmenjava z Nizozemsko – Projekt z otroki s posebnimi potrebami

V skladu z načeli letošnje teme izmenjave, tj. trajnostni razvoj, smo dijaki Laura in Mija ter Nizozemca Marvin in Alexander pod vodstvom mentoric Melite Lemut Bajec in učiteljice razrednega pouka Darje Benčina na Osnovni šoli Danila Lokarja Ajdovščina izvedli naš del projekta. Delali smo z otroki s posebnimi potrebami v oddelku prilagojenega programa.

Letos smo bili dijaki pozvani, da sami podamo idejo, s katero bi se v tednu našega druženja intenzivneje ukvarjali. Ker je eden od ciljev trajnostnega razvoja tudi enakopravno in kvalitetno poučevanje, sva prišli na idejo, da bi se v tem tednu intenzivneje družili

z najmlajšimi osnovnošolskimi otroki oddelka s posebnimi potrebami. Zavedava se namreč, da kvalitetna izobrazba omogoča uspešno življenje. Zavedava pa se tudi, da so odnosi temelj za doseg trajnosti v svetu. Vsak od nas je in vedno bo drugačen od drugih. Prav zato je edinstven. Naloga nas vseh pa je, da stremimo za sprejemanjem drugačnosti, saj bo le tako naše življenje boljše, ob tem pa bomo poskrbeli tudi za trajnostno ohranjanje dobrin in sveta.

Otroci s posebnimi potrebami so v šolstvu in tudi sicer obravnavani nekoliko drugače, slediti morajo prilagojenemu programu osnovnošolskega izobraževanja

in v kar največji meri izkoristiti svoje potenciale. Naloga vseh, ki z njimi stopimo v stik, je tudi, da jim dajemo občutek enakovrednosti in spoštovanja.

Teden v oddelku osnovne šole smo začeli s kratko predstavitvijo Nizozemske in se na čim bolj neformalen način spoznali z otroki. Nadaljevali smo z izdelovanjem punčk iz naravnih materialov in okvirjev za slike, ki nam bodo zagotovo ostale v spominu. Zaključili smo s peko zdravih korenčkovih mafinov, ki nekaterim otrokom niso bili všeč zaradi svojega drugačnega okusa in izgleda.

Sicer pa so bili otroci v svojih odzivih otroško iskreni. Nizozemca

sta se jim zdela zelo zanimiva in posebna, ker sta tujca. Vedeli so, da jih dijaka ne razumeta, pa so jih vseeno toplo sprejeli in z njima poskušali čim več komunicirati. Imeli so ju zelo radi in jima znali to z nasmehi in objemi tudi povedati. Midve sva jima pomagali pri komunikaciji, kar se je glede na njihove odzive odlično obneslo. Nasploh so bili otroci zelo veseli našega obiska in tedenskega druženja. Videli sva, da so prav ti otroci še bolj sposobni biti hvaležni za vsakdanje drugim otrokom nepomembne in samoumevne malenkosti. Meniva, da jih prav ta njihov dar in ta majhna lastnost delata edinstvene.

Tudi nizozemska fanta sta bila nad otroki navdušena in pozitivno presenečena. Rada sta sodelovala v projektu in se poskušala z njimi zabavati. Imeli smo se res lepo, kljub temu da smo otroke morali imeti ves čas na očeh, jim pomagati in odgovarjati na njihova številna vprašanja. Vsekakor meniva, da je bila to pozitivna izkušnja za nas vse in nam bo vsem ostala v lepem spominu. Zahvaljujemo se mentorici in OŠ Danila Lokarja za podano priložnost, zaupanje in izkušnje, ki smo jih pridobili.

Laura Marc in Mija Abramič, 2. a

